

Дівчата. Ходім, ходім, вже пізно! (виходять співаючи).

Орав мужик край дороги....

Демян. Пійду-ж й я з вами. А ти туди?

Осип. Та за тобою не пійду, тільки вертатись треба!

Демян. Щобись вийшов сюди! (хочуть йти).

ЯВА III.

(Входить Микола, і два бурлаки. Вони старі необголені, по трохи вже сиві.)

Микола. А гов, парубки... почекайте лиш! (ті стали) А чи є тут у вас на селі Джерина хата?

Осип. Нема в нас такої хати! Була кажуть Джери хата, а тепер вона Чабаненка, бо баба Немидора Джериha видала дочку за Чабаненка. Отсе та хата сама! (показує).

Микола. (сумно). А жива ж, здорова Немидора Джериha?

Осип. Того року померла, й довго не слабувала навіть.

Микола. Дякуємо вам молодці, що нам сказали. Йдіть братя з тими хлопцями, вони і вам покажуть рідні хати, завтра побачимось!

Бурлаки. Так оставайже здоров! А ви молодці проведете нас! (виходять).

Микола. (Сам стоїть хвилю задуманий і говорить). Щож я тут тепер застану? Чи хоть